

ปฐมบท

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา คนโต โนริโกะนั่งเหยียดหลังตรงบนเก้าอี้พับ
เย็นเจียบในห้องประชุมที่รับการนำทางมา พอสุดท้ายใจเบา ๆ
ก็รู้ว่าตัวเองประหม่ากว่าที่คิด

“ขอโทษที่ให้รอค่ะ”

ประตูเปิด หญิงร่างสูงผอมแห้งเดินเข้ามา ดูสูงวัยกว่า
โนริโกะหลายปีอยู่ เจ้าตัวไม่แต่งหน้า ผมสีดำที่น่าจะไม่ได้ย้อม
มีผมหงอกหลายเส้นอย่างเห็นได้ชัด

“ฉันชื่อคนโต เป็นทนายความค่ะ”

โนริโกะลุกจากเก้าอี้แล้วโค้งศีรษะ หญิงคนนั้นตอบโนริโกะ
หัวน ๆ ว่า “ฉันชื่อทานากะค่ะ” ที่จริงคาดหวังให้เธอแนะนำ
สถานภาพหรือตำแหน่งของตัวเอง ทว่าไม่สมหวังสักอย่างเดียว

โนริโกะขอไว้ว่าอยากคุยกับคนรับผิดชอบหรือคนที่รู้เรื่อง
แต่ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกันหนอ แค่มองถูกไล่ตั้งแต่หน้าประตูและ

อีกฝ่ายสละเวลาให้อาจจะถือว่าดีถมเถแล้วก็ได้ เดิมทีกะจะมาที่นี้พร้อมประธานสำนักงาน แต่ตอนโทรศัพท์มาขอนัด ทางนี้บอกว่าอย่าแหกกันมาเยอะเยอะ

ตอนแรกโนริโกะแอบกังวลว่าถ้ามาคนเดียวแล้วเจอผู้เกี่ยวข้องของที่นี่รุ่มล่อมเอาจะทำยังไงดี แต่ไม่มีแว้วว่าจะมีใครมาเพิ่ม

“ว่าไงล่ะคะ”

เสียงของหญิงตรงหน้าเจอความหงุดหงิด โดยมากฐานะของนายความคงไม่ใช่เรื่องดีสำหรับพวกคนที่นี่อยู่แล้ว อีกฝ่ายไม่แม้แต่จะปิดบังท่าทีอึดอัดที่มีต่อโนริโกะ ต่างฝ่ายต่างนั่งเผชิญหน้ากันอยู่

“ฉันได้พบบ้างแล้วจากคนที่รับโทรศัพท์ แต่ช่วยอธิบายให้ละเอียดหน่อยได้ไหมคะ”

ขณะฟังเสียงพูดของอีกฝ่าย โนริโกะคิดในใจว่าผู้หญิงคนนี้น่าจะมีทักษะการเข้าสังคมและทักษะการใช้ชีวิตในสังคมไม่สูงนัก อาจจะพูดจาฉะฉานกับคนใน แต่ไม่คุ้นเคยกับการพูดคุยกับ “คนนอก” ยังไม่ทันที่โนริโกะจะได้พูดอะไร อีกฝ่ายก็มีน้ำเสียงก้าวร้าวเหมือนจะปกป้องตัวเองแล้ว

หากพิจารณาสถานการณ์ในปัจจุบันของคนเหล่านี้ จะมีท่าทีแบบนี้กันก็ไม่แปลก แต่พวกเขาไม่รู้เลยว่า เวลาทำตัวแบบนี้ ออกสื่อ ท่าทีที่มีไว้ปกป้องตัวเองจะยิ่งทำให้คนภายนอกมองว่าพวกเขาอันตรายและก้าวร้าวยิ่งกว่าเดิม น่าเจ็บปวดใจตรงที่พวกเขาไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกตัวนี้แหละ

“ฉันมาด้วยเรื่องศพโครงกระดูกของเด็กผู้หญิงที่พบในจังหวัดชิซุโอกะเมื่อเดือนที่แล้วค่ะ”

หญิงคนนั้นไม่เปลี่ยนสีหน้าที่เรียบนิ่งดูหน้าากละครโน จ้องเขม็งกลับมาเหมือนขมขู่ ห้องประชุมที่แสงแดดส่องไม่ค่อยถึงมืดสลัวทั้งที่เป็นตอนกลางวันเพราะไม่ได้เปิดไฟ ความมืดทำให้รู้สึกกดดันและหายใจไม่คล่องคอ

“ฉันได้รับคำขอจากผู้ว่าจ้างที่บอกว่า ศพที่พบในที่ตั้งเดิมของ ‘โรงเรียนแห่งอนาคต’ อาจจะเป็นหลานของตัวเองก็ได้ จึงเป็นตัวแทนของพวกเขามาที่นี่ค่ะ ชื่อของผู้ว่าจ้างคือ...”

“ทางนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นค่ะ”

หญิงคนนั้นพูดชัดโนรีโกะ

ห้องนี้มืดสลัว ทว่าความที่เจ้าตัวไม่ค่อยแสดงสีหน้า จึงเห็นการขยับของรอยย่นบนใบหน้าได้อย่างชัดเจน จมูกโด่งดวงตาเรียวยาว จะว่าเป็นคนสวยก็ได้ แต่หน้าตาดูเย็นชาแก้มตอบ อาจจะเป็นเพราะผมจมนเกินไปแววดาถึงได้คมกริบผิดปกติ ประตูเปิดในพลันนั่นเอง

“ขอเข้าไปนะคะ”

ซาตุกยกมาเสิร์ฟ บรรยากาศตึงเครียดสลายไป คนที่เข้ามาคือชายหนุ่มวัยประมาณนักศึกษามหาวิทยาลัย พอเขาปรากฏตัว หญิงชื่อทานากะก็ปิดปากเงียบ โนรีโกะเอ่ยกับชายที่ยกชามมาเสิร์ฟท่ามกลางความเงียบอันหนักอึ้งว่า “ขอบคุณค่ะ” ไม่นึกว่าอีกฝ่ายจะอุตส่าห์เอาชามมาเสิร์ฟให้อย่างสุภาพเรียบร้อย ทั้งที่ตนน่าจะเป็นแขกไม่ได้รับเชิญ

ทว่า

“ยินดีครับ”

น่าประหลาดใจที่ชายหนุ่มคนนั้นยิ้ม ไม่ได้ยิ้มประชดด้วยรอยยิ้มเป็นธรรมชาติจนดูผิดที่ผิดทาง

หน้าตาของเขาน่าเอ็นดูเหมือนลูกกวาด สวมแว่นตาด้วยโนริโกะจาร์รอยยิ้มแบบนี้ได้ รอยยิ้มเหมือนไม่รู้จักเจตนาร้ายในโลกนี้โดยสิ้นเชิงและไม่ลังเลที่จะยิ้มให้คนนอก เวลาผ่านมานานมากแล้วตั้งแต่ตอนนั้น ได้ยินว่า “โรงเรียน” ไม่อยู่ในรูปร่างเดิมอีกต่อไป แต่เขาคอนนี้เป็นเด็กที่เติบโตมาจากที่นั่นเหมือนกันหรือ

หลังชายหนุ่มเดินออกไป ทานากะพูดต่อ

“เอาเป็นว่าทางนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นค่ะ บอกตำรวจตามนั้นแล้วด้วย แต่ก็จะให้ความร่วมมือในการสืบสวน”

“แน่เหวอคะ”

พอโนริโกะกล่าว หญิงคนนั้นมองเธอเต็มตาเป็นครั้งแรก จะใช้คำว่าถลึงตาใส่ก็ได้ สัมผัสได้ถึงความเป็นศัตรูจากสายตา สายตาคู่นั้นทำให้รู้ได้ว่าที่ผ่านมาพวกเขาต้องมานั่งตอบคำถามวนเวียนอยู่อย่างนี้จนเริ่มเหนื่อยที่จะตอบ นี่คงไม่ใช่ครั้งแรกที่ต้องประจันหน้ากับการมีคนมาคาดคั้นให้ตอบว่า ศพโครงกระดูกนั้น “เป็นคนในครอบครัวของฉันใช่รึเปล่า”

“ไม่มีความเกี่ยวข้องกับด้วยค่ะ ทางนี้ถึงไปหมดเพราะเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย”

ขณะฟังน้ำเสียงเฉยชา โนริโกะก็คิดในใจอีกหลายต่อหลายครั้งโดยไม่เปล่งเสียงพูดออกมา

แน่หรือคะ

แม้แต่ในขณะนี้ก็นึกออกได้อย่างเลื่อนราว

“ลานกว้าง” ที่มีวัชพืชขึ้นรก

ห้องเก็บของหลังคากระเบียงที่ตั้งอยู่ในมุมหนึ่งของ “ลานกว้าง”

จักรยานชิ้นสนิมที่ไม่มีใครขี่มาหลายปีแล้วล้มตะแคงและถูกปล่อยทิ้งไว้ในดงวัชพืช

เสียงนก ผีเสื้อ และแมลงปอบินอยู่เหนือผิวน้ำของแม่น้ำที่ไหลแรง ห้องอาบน้ำที่ต้องเดินข้ามเนิน เครื่องทำน้ำแข็งใสที่วางเรียงรายในโรงอาหาร “สถานศึกษา” ที่มีแสงแดดส่องผ่านต้นไม้ให้เห็นเป็นลวดลายงดงามบนพื้น “โรงงาน” หลังคาสีน้ำเงินที่อยู่สุดเส้นทางในป่าที่ไม่ได้ทำทางเดินไว้ “การถามตอบ” กับคุณครู เกมแข่งกันเขียนคำศัพท์บนกระดานไวต์บอร์ด สีเขียวเข้มของน้ำที่ต้องเดินจากริมฝั่งแม่น้ำเข้าไปอีกหน่อยถึงจะเห็น ควั่นดอกไม้ไฟที่ลอยอยู่ใน “ลานกว้าง” “น้ำพุธรรมชาติ” แห่งนั้นที่อยู่ลึกเข้าไปในป่า

ลำดับ

ตามลำดับนะ อย่าดันกัน

เคยชะงักดู “น้ำพุธรรมชาติ” แห่งนั้นพร้อมกับตะโกนบอกกันว่าอย่างนั้น วางถังกับกะละมังไม้ซึ่งมีน้ำที่ตักมาจากน้ำพุ

ไว้ตรงมุม “ลานกว้าง” แล้วพักผ่อนพลางรับชมแสงตะวัน
ในฤดูร้อน

ตอนได้ยินข่าวว่าพบศพ ภาพแรกที่ผุดขึ้นในสมองคือ
“ลานกว้าง” แห่งนั้น พอยืนยันให้แน่ใจก็รู้ว่า “เธอ” ถูกฝังไว้
ในที่ที่เคยมี “ลานกว้าง” อยู่จริง ๆ

ไม่ใช่แค่ผู้ว่าจ้างหรอก ฉันเองก็คิดเหมือนกันว่า ตัวเอง
อาจรู้จัก “เธอ” ก็ได้

ศพที่พบน่าจะเป็นศพของมิกะจัง

ฉันเคยอยู่ที่นั่นในฤดูร้อนเมื่อครั้งนั้น จึงอดคิดไม่ได้ว่า
น่าจะใช้

บทที่ 1

ปิยะ



SAMPLE

ความทรงจำแรกเริ่มต้นขึ้นที่ทางเข้าของ “สถานศึกษา”

จำไม่ได้ว่ามาถึงที่นั่นได้อย่างไร มิฉะนั้นก็อยู่ในความทรงจำของคนเดียวต่อหน้า “ครู” เธอกำลังเงยมองพวก “ครู”

“กลับมาแล้วหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ที่นี่คือบ้านของ มิคะนะ”

จำไม่ได้ว่าตัวเองตกใจหรือแปลกใจ พวกผู้ใหญ่ที่เพิ่งเคยเจอเป็นครั้งแรกยิ้มแย้มกันทุกคน

“เด็กคนนี้สวยนะ” ใครบางคนเอ่ย

ที่ผ่านมาก็เคยมีคนชมว่า “น่ารัก” แต่ไม่เคยมีใครชมว่า “สวย” มาก่อน แม้จะงงกับเรื่องนั้น แต่ก็มีความที่เข้าใจด้วย คนที่นั่นต้อนรับเธอ พวกเขายินดีที่เธอมา

“เพราะอนาคตมีอยู่ที่นั่นเท่านั้น”

ที่นี่

นึกว่าหมายถึงสถานที่ แต่ “ครู” คนนั้นสัมผัสแก้มและ
ลูบศีรษะของมิกะ “อนาคต” ที่มีอยู่ “ที่นี่” เท่านั้นหลับไหลอยู่
ในหัวของเธอนั่นเอง ไม่ได้เข้าใจทั้งหมดหรอก แต่รู้สึกได้ชัดเจน
ว่าอย่างนั้น เขินนิดหน่อย แล้วก็ภูมิใจด้วย

ถึงอย่างนั้นก็ตาม

จำไม่ได้ว่ามาที่นี่ได้ยังไง มิกะเพิ่งรู้สึกตัวในตอนนั้นเองว่า
มือที่เคยจูงตัวเองหายไปไหนแล้วไม่รู้ พอรู้สึกตัวก็ร้องให้
หายไปแล้ว หายไปแล้ว หายไปแล้ว

หายไปแล้ว

เสียงร้องไห้และน้ำตาไม่หยุดไหล

รอให้ใครสักคนพูดว่าอยู่ตรงโน้นไง ที่ผ่านมาเวลากลายเป็น
เด็กหลงในซูปเปอร์มาร์เกต หรือคลาดสายตาจากคนคนนั้น
ตอนขากลับจากสวนสาธารณะ แล้วเดินตามหาพลางเบะหน้าจะ
ร้องไห้ ทุกทีจะเจอคนคนนั้นอยู่ใกล้แค่ชนิดเดียวเป็นส่วนใหญ่
แท้ ๆ

“ไม่เป็นไรนะ ไม่เป็นไร”

พวกครูปลอม

“ไม่เป็นไรนะ มิกะ”

ครูอุ้มเธอ แชนกับหน้าอกที่สัมผัสตัวเธอช่างอบอุ่น

หน้าอกกับแขนที่อุ้มมิกะอบอุ่น แต่ไม่ยอมพูดว่าอยู่ตรงโน้น
ไง ได้ยิน “ครู” คนหนึ่งพิมพ์ว่า

“แบบนี้ทำจะต้องใช้เวลา”

กว่าจะรู้ว่าเป็นเวลาเพื่ออะไร ความทรงจำนั้นก็กลายเป็น
อดีตอันแสนไกลไปแล้ว



พวก “ครู” สอนว่าน้ำพุธรรมชาติในป่ามีอุณหภูมิคงที่ตลอด
ทั้งปี จึงรู้สึกว่าน้ำเย็นในฤดูร้อนและอุ่นนิดหน่อยในฤดูหนาว

กิจวัตรประจำวันในยามเช้าของเด็กผู้หญิงอย่างพวกมิกะ
คือใช้ผ้าขี้ริ้วเช็ดทำความสะอาดโถงทางเดินของ “สถานศึกษา”
ด้วยน้ำจากน้ำพุธรรมชาติ เด็กผู้หญิงทุกคนจะจุ่มผ้าขี้ริ้วลงน้ำ
ในถังที่เด็กผู้ชายไปตักมาแล้วเช็ดถูทำความสะอาด

“ทางโน้นเสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้ว อ๊ะ มิกะ”

สองคนนั้นคือโยชิเอะจังกับมิจิเอะจังที่เรียนอยู่ชั้นประถมสี่
มิกะชอบคุยกับพวกพี่สาวชั้นประถมที่อายุมากกว่าตัวเอง

“มิกะช่วยนะ”

มิกะยังอยู่ชั้นอนุบาล แต่เช็ดทำความสะอาดในส่วนของ
ตัวเองเสร็จเรียบร้อยแล้ว กรณีของชั้นอนุบาลไม่ได้ปล่อยเป็น
หน้าที่เด็กอย่างเดียว พวกครูก็ช่วยด้วย งานเลยน้อย

โยชิเอะจังกับมิจิเอะจังหันมองหน้ากันเมื่อได้ยินมิกะเสนอ
ตัวช่วย โยชิเอะจังพูดแซวเหมือนจะละลายไปกับความน่ารักว่า
“หมม มิกะน่ารักจังเลยน้ำ” แล้วสวมกอดมิกะแบบเล่นใหญ่
เล่นโต

“งั้นช่วยหน่อยนะ มาทำด้วยกันเถอะ”

“อือ!”

ความจริงมิกะรีบเร่งทำความสะอาดในส่วนของตัวเองให้เสร็จไว ๆ เพราะอยากใช้เวลาอยู่กับพวกเด็กจากชั้นประถม อยากให้พวกโยชิเอะจั้งซมและเอ็นดูเธอเหมือนอย่างที่เราเห็น

เวลาถือผ้าขี้ริ้วไปจุ่มลงในถังที่ตักมาจากน้ำพุธรรมชาติ ที่ใครจะรู้สึกว่ามีน้ำเย็นสบายทุกที่

ได้ยินเสียงร้องของเหล่านกในยามเช้า เมื่อถึงฤดูหนาว มิกะต้องอดทนต่อความหนาว แต่ในทางกลับกันก็รู้สึกว่าเป็นอากาศในป่าของ “สถานศึกษา” สะอาดบริสุทธิ์ขึ้นทุกวัน เสียงนกร้องก็ก้องกังวานบนฟ้ามากเป็นพิเศษด้วย

ได้ยินเสียงดังแกร่ง พวกโยชิเอะจั้งเงยหน้า พวกเด็กผู้ชายที่ไปตักน้ำถึงน้ำพุธรรมชาติในป่ากลับมาแล้วพร้อมถังอีกหนึ่งชุด

พวกโยชิเอะจั้งลุกพรุดจากโถงทางเดินที่กำลังเซ็ดถูและวิ่งไปเกือบถึงทางเข้าอาคาร

คนที่ยืนอยู่ตรงทางเข้าอาคารคือชิเงรุคุงที่อยู่ชั้นประถมหก และโยอิจิที่อยู่ชั้นประถมสาม ถึงที่ตักน้ำมาแล้วมีสามใบ พวกมันเปล่งประกายระยิบระยับสะท้อนแสงจากหน้าต่าง

“ชิเงะคุง”

มิจิเอะจั้งเรียก ชิเงรุคุงมองมิจิเอะจั้งเงียบ ๆ พร้อมกับส่งถ้ำน้ำมาทางนี้

ชิงเจรูกุงเป็นคนเงียบขรึม ตัวสูงชะลูด และหัวเกรียน

มิกะชอบหัวเกรียนของชิงเจรูกุง มีเด็กหัวเกรียนอีกหลายคน แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่จัดงานเทศกาลฤดูร้อนแล้วพวกเขาเด็กประถมหก ให้พวกเขาเด็กอนุบาลซีหลัง หัวเกรียนของชิงเจรูกุงที่มิกะได้สัมผัสในตอนนั้นเป็นเม็ดหยาบ ๆ จับแล้วสนุกดี หัวเกรียนที่เห็นจากข้างหลังดูเหมือนสีเทาไม่ก็สีเงินเวลาต้องแสงอาทิตย์ มิกะคิดว่ามันสวยมาก

ตั้งแต่ปีหน้าเป็นต้นไปจะได้เป็นนักเรียนประถมเหมือนชิงเจรูกุงแล้ว ถึงตอนนั้นชิงเจรูกุงก็ขึ้นชั้นมัธยมต้น เลยไปโรงเรียนด้วยกันไม่ได้ มิกะเพิ่งรู้เรื่องนั้นจากครูเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เธอเหงามากที่ไปเรียนโรงเรียนประถมตรง “เซ็งเซา” กับเขาไม่ได้

ตอนมิจิเอะจิงเรียก ชิงเจรูกุงแค้นมองมาทางนี้ด้วยอารมณ์เฉยเมยและไม่พูดอะไร มิจิเอะจิงชวนเขาคูย

“นี่ ๆ อย่างที่บอกไปเมื่อวาน พรุ่งนี้พวกเราไปตักน้ำกันเองได้จริง ๆ ชิงเจรูกุงเซ็ดทำความสะอาดแทนพวกเราที่พอหรือจะพักผ่อนก็ได้”

มิจิเอะจิงพูดเสียงเร็งว่า โยชิเอะจิงพยักหน้าอึ้ง ๆ อยู่ข้างกัน ใบหน้าของชิงเจรูกุงบิดเบ้เหมือนลำบากใจหรือไม่ก็รำคาญใจ โยชิเอะจิงเอ่ย

“วันนี้อุตส่าห์บอกไว้แล้วว่าเดี๋ยวพวกเราไปกันเอง แต่พอรู้สึกตัวอีกทีนายก็หายตัวไปแล้ว เด็กผู้ชายนี่ตื่นเช้าจังเลยเน้อ”

“ฉันปล่อยให้เด็กผู้หญิงทำงานที่ต้องใช้พลังกำลังเยอะไม่ได้หรอก”

ชิงรุคุงพิมพ์่า มิจิเอะจิงกับโยชิเอะจิงร้องเสียงสูงดัง “กรี๊ด!” ทันที ทั้งคู่พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “อะไรเนี่ย!” “เท่าเกินไปแล้ว!”

ขนาดได้รับคำชมจากเด็กผู้หญิงสองคน ชิงรุคุงก็ไม่มีที่ทำว่าดีใจแม้แต่นิดเดียว ใบหน้ากลับยิ่งอึมครึมเหมือนล่ำบากใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยซ้ำ

“เอาเถอะนำ!” มิจิเอะจิงยังคงดิ่งด้น

“บอกแล้วไงว่าพวกฉันอยากทำ เพราะฉะนั้นฟรุ้งนี่ปล่อยเป็นหน้าที่พวกฉันได้เลย! จะระวังไม่ให้ความแตกต่างกับครู!”

“ไปกันเถอะ โยอิจิ”

ชิงรุคุงบอก แล้วเดินออกจาก “สถานศึกษา” พร้อมโยอิจิ

“โอ้เอ๊ย!”

“ชิงะคุงเป็นคนไม่ยึดหยุ่นเลยนะอะ!”

“พวกมิจิเอะจิงอยากไปตักน้ำเหรอ”

มิกะถามพลางนึกสงสัย คำว่ายึดหยุ่นแปลว่าอะไรหนอ การไปตักน้ำที่น้ำพุธรรมชาติเป็นงานยากลำบาก ต้องตื่นก่อนที่เด็กผู้หญิงจะเริ่มเช็ดถูทำความสะอาด และเดินไปกลับระหว่างที่นี้กับน้ำพุธรรมชาติในป่าตั้งหลายรอบ

เมื่อได้ยินที่มิกะถาม มิจิเอะจิงกับโยชิเอะจิงก็หันมองหน้ากันอีกครั้ง นักเรียนหญิงประถมสี่มีกันแค่สองคนนี่ ความยาวของผมกับหน้าตาแตกต่างกันคนละเรื่อง แต่บางทีมอง ๆ แล้ว

ก็รู้สึกว่าคุณเธอเหมือนกันอย่างกับฝาแฝด อาจจะเพราะตัว
ติดกันตลอดเวลาก็ได้

“บอกมิกะดีไหม”

มิจ๊ะจะจ้งถามโยชิเอะจ้ง โยชิเอะจ้งแกลัง้ทำเป็นพูดเสียงดัง
อย่างอมพะนำว่า “เอาไงดีนี่” จากนั้นยิ้มแป้นให้มิกะ

“บอกก็ได้ เพราะมิกะน่ารัก”

ในตอนนั้นเอง

“ฮะ”

เสียงอุทานเบา ๆ หลุดจากปากของมิจ๊ะจะจ้งกับโยชิเอะจ้ง
ชิโตเสะจ้งที่อยู่ชั้นอนุบาลและเรียนชั้นปีเดียวกับมิกะมาอยู่ตรงนั้น
ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เธอยังทำความสะดวกสบายเดินทางไปอย่าง
พิถีพิถันทั้งที่มิกะรีบ ๆ ทำให้เสร็จแน่เลย อาจจะเดินมาใช้น้ำ
จากถังใหม่ก็ได้

เธออาจจะมองว่ามิกะมัวเล่นสนุกอยู่กับพวกนักเรียน
ประถมก็ได้ มิกะกระอักกระอ่วน ไม่รู้ว่าชิโตเสะจ้งเอาความรู้สึก
ของมิกะได้หรือเปล่า แต่หลังจากสบตากับมิจ๊ะจะจ้งและโยชิเอะจ้ง
ชิโตเสะจ้งก็เบนสายตาไปทางอื่นแล้ววิ่งไปที่น้ำในถังที่พวกชิงรุค
ดักมาวางไว้ จากนั้นก็ชักผ้าชำระที่ตัวเองถือมาด้วย

ผมสีดำของชิโตเสะจ้งยาวลงมาถึงกลางหลัง เธอสวม
ผ้าคาดผม แต่แทบไม่เคยเห็นเธอมัดผม พวกเด็กผู้หญิงที่อยู่
ชั้นอนุบาลคุยกันเสมอว่าเธอคงภูมิใจกับผมยาวของตัวเอง

เด็กบางคนพูดว่าเธอชอบวางทำยังไงไม่รู้ มิกะก็เคยคิด
เรื่องคล้ายกัน

เพราะไม่ใช่เด็กที่เกิดที่นี่หรือเปล่านะ

นานะจังที่อยู่ชั้นอนุบาลสองเคยพูดแบบนั้น พอมีกะช็อกกับคำพูดนั้นเหมือนโดนฟ้าผ่าใส่ นานะจังกับเด็กคนอื่น ๆ ก็รีบบอกว่า “มีกะไม่เหมือนกันหรอก” แล้วสวมกอดเธอ ปลอดภัยว่า “ก็มีกะอยู่ที่นั่นมาตั้งนานแล้วนี่นา” พวกเด็กบางคนก็พูดว่า “ฉันเองก็เหมือนมีกะนั่นแหละ”

ทุกคนมาอยู่ที่นี้นานกว่ามีกะมากนักจนจำไม่ได้แล้วว่า มาที่นี่ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ทุกคนจำตอนชิโตเสะจังมาได้ เพิ่งจะเมื่อไม่นานมานี้เอง เธอมาอยู่ที่นี้เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา

จ้อม จ้อม

เสียงชิโตเสะจังชักผ้าชีวีวตั้งกองตรงทางเข้าอาคาร มิจิเอะจังกับโยชิเอะจังสบตากันอย่างไม่พอใจ มิจิเอะจังพูดโดยแทบจะขยับแค่ปากว่า “ไม่เห็นต้องมาชักผ้าชีวีวตรงนี่เลยเน้อ”

เสียงนั้นน่าจะได้ยินไปถึงชิโตเสะจัง แต่ชิโตเสะจังยังชักผ้าชีวีวตั้งจ้อมแจ่มต่อไป เธอเอาแต่ทำอย่างนั้นพลงกัมหน้ามองน้ำในถัง

มีกะเรียนปีเดียวกับชิโตเสะจังก็เลยอยากเข้าไปช่วยความที่ไม่ชอบเห็นใครถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว มีกะเลยกะว่าจะพูดกับชิโตเสะจัง แต่ระหว่างที่นึกไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี โยชิเอะจังก็บอกว่า “มานี่สิ” แล้วดึงแขนมีกะ

โยชิเอะจังกับมิจิเอะจังยืนล้อมรอบมีกะ กระซิบว่า “ความลับนะ” แล้วพูดเสียงเบา ๆ เหมือนไม่อยากจะให้ชิโตเสะจังที่อยู่คนเดียวได้ยิน

“ว่ากันว่าถ้าเอาของสำคัญไปลอยน้ำที่น้ำพุธรรมชาติตั้งแต่
เช้าตรู่แล้วอธิษฐาน คำอธิษฐานจะเป็นจริงทุกอย่างเลย”

“เฮ้ะ”

“เรื่องจริงนะ พวกเด็ก ม.ต้นบอกมา รู้จักนารูมิจังไหม”

มิกะพยักหน้าหงิก นารูมิจึงเป็นนักเรียนมัธยมสาม ดูเป็น
ผู้ใหญ่มาก เธอเป็นเหมือนผู้นำของทุกคน ขณะมิกะนึกไปหน้า
ของเธอ มิจิเอะจึงก็เล่าต่อ

“เห็นบอกว่าคุณรักสมหวังด้วยนะ คบกับชินสุเกะคุงที่
เรียน ม.ปลายมาได้สักพักแล้ว”

“คบกัน...”

พอมิกะทวนคำเป็นนกแก้วด้วยความไม่ค่อยเข้าใจ อีก
สองคนก็หัวเราะคิกคัก บอกว่าวาย น่ารัก

“มิกะยังไม่เข้าใจละมั้ง ขอโทษนะ”

“มิจิเอะจังกับโยชิเอะจังมีคนที่ชอบแล้วหรือ”

มิกะถาม ไม่เข้าใจคำว่า “คบกัน” แต่ตื่นเต้นกับประโยค
ที่ว่าความรักสมหวัง ทั้งสองคนที่กระซิบกระซาบกันสนุกสนาน
จนถึงเมื่อครู่พากันเงียบ มองหน้ากัน จากนั้นยิ้มกว้างให้มิกะ

“ต่อให้เป็นมิกะ พวกเราก็ไม่บอกหรอก”

เรียนกันคนละชั้นปี อายุก็ห่างกัน พวกเธอเลยไม่ยอมให้
รู้สึกมากกว่านี้ เหมือนจู่ ๆ ก็มีเส้นขีดกันตรงหน้า มิกะเลยเสียใจ
ที่ตัวเองถามมากเกินไป

“ว่าทั้งสองคนกลับมาทำตามปกติทันที

“แต่ต้องเป็นน้ำตั้งแต่เช้าตรู่ถึงจะได้ผลเน้อ”